

POÈTIQUES FICCIONALS

AURELI RUIZ

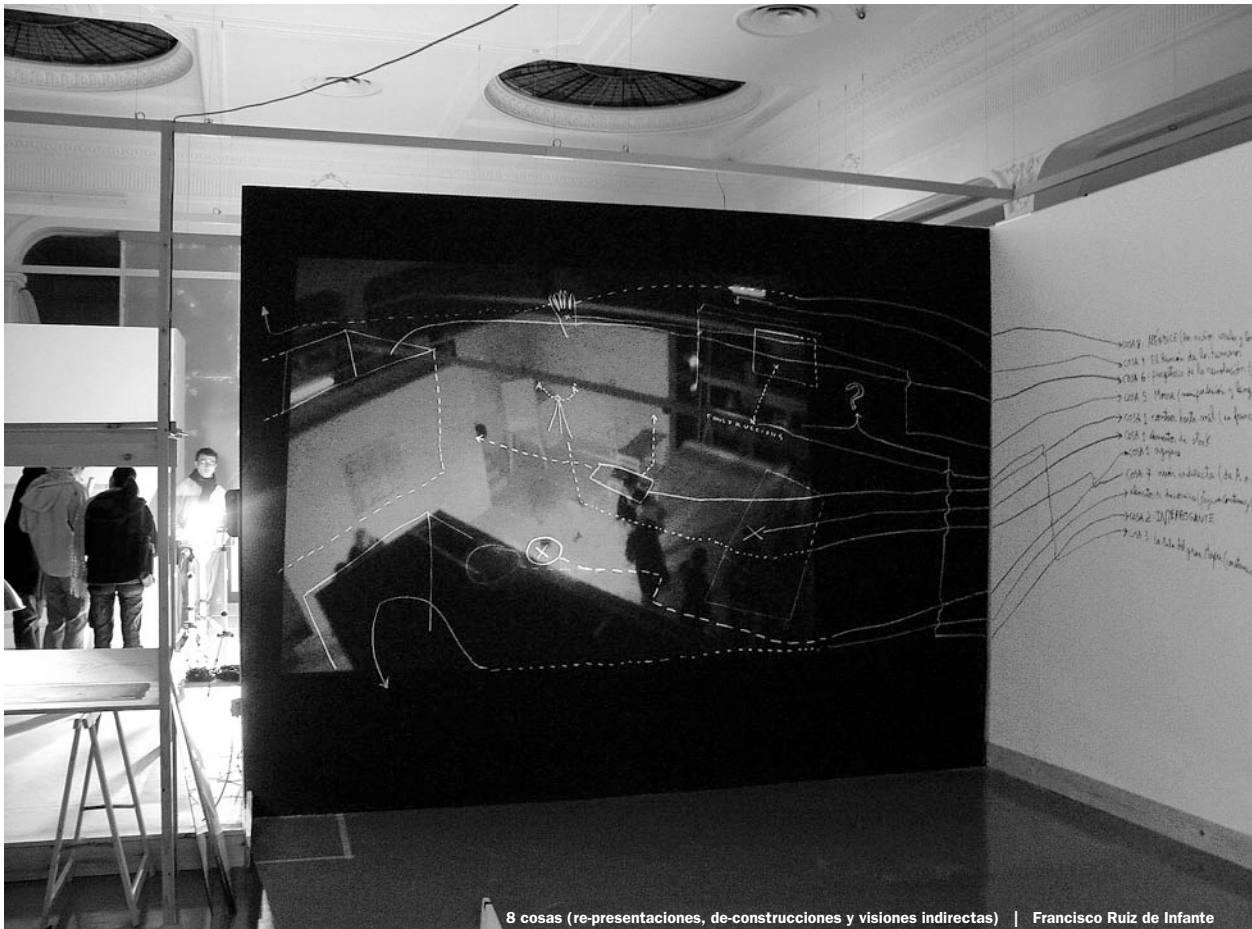
f
—
40

Self-disassembling robot | Roc Parés

A Metrònom, seu de la Fundació Rafael Tous d'Art Contemporani, es van inaugurar el passat 18 de febrer dues exposicions: a la Sala Central, “8 cosas (re-presentaciones, de-construcciones y visiones indirectas)” de Francisco Ruiz de Infante, i, a la sala Àfrica, “Self-disassembling robot” de Roc Parés. Sens dubte els artistes i el públic en general que sovintejava la Sala Reus de l'Àrea d'Art i Creació de l'IMAC, recordarà encara la instal·lació que Ruiz de Infante va realitzar “in situ” per a aquest espai. Així mateix, recordarà també l'artista Roc Parés, que vam poder veure a Reus en dues ocasions: una a la Sala Fortuny de la nostra entitat amb l'exposició “Roc Parés” l'any 1996, i l'altra en l'exposició col·lectiva “Tech-driven society”, realitzada a la Sala Reus dins la programació de l'any 1999, ambdues comissariades per qui signa aquest article.

Ruiz de Infante ocupa la totalitat de l'espai de la Sala Central a més de la Sala Nil del pis superior de Metrònom amb la ja característica disposició de materials que normalment apareixen cada cop que intervé en un espai. Fustes, plàstics, escayola, cables, llums, altaveus, cintes d'àudio i de

8 cosas (re-presentaciones, de-construcciones y visiones indirectas) | Francisco Ruiz de Infante

vídeo, videoprojectors, monitors de TV, càmeres de vigilància i un llarg etcètera de materials que li serveixen, com dèiem, per construir a mode de “bricol·latge d’urgència” itineraris i recorreguts on l’espectador esdevé protagonista absolut de les històries que s’hi disposen, verdadera posada en escena dels diferents actes que l’artista crea i recrea perquè el recorregut que escollim no ens deixi indiferents.

Podem triar, interactuar amb les ficcions que amb aquest efecte trepitgem i veiem. Com bé descriu el títol de l’exposició, “8 cosas (re-presentaciones, de-construcciones y visiones indirectas)”, vuit dispositius triats, vinculats l’un amb l’altre per l’entrellat de passadissos, passatges i portes pels quals anem i tornem constantment, compulsivament, obsesivament, mirant d’esbrinar la nostra participació, la nostra *actuació* en tot moment, a cada pas, amb cada *trasspas* que Ruiz de Infante ens proposa. Circuits tancats de TV que ens vigilen, ens capten i ens *retornen*, com en una sintonia musical, la nostra imatge repetida

a través dels monitors i de les videoprojeccions, però —i això és clau— intervinguda, desxifrada, de-construïda, segons un “ritornelo”, com diria Deleuze, segons la gran maquinària disposada a tal efecte, dins la qual nosaltres som una part imprescindible per al funcionament correcte i normatiu establert.

Com no podia ser d’una altra manera, perquè ens coneixem des de fa temps —treballàvem amb la mateixa galeria madrilenya—, vam estar parlant una estona de la seva estada a Reus, de l’exposició “*Camps de cultiu: camp i selva*”. Precisament, aquesta última proposta té molt a veure amb la seva posterior instal·lació i taller, per als quals Glòria Picazo el va “fixar” tant per a la seva proposta a la Sala El Roser de Lleida com, posteriorment, per als tallers que la Quam organitza anualment a Vic, on l’any 2004 Picazo va triar juntament amb Juan Luís Moraza, un altre artista que va realitzar un projecte per a la Sala Reus. Ho recordeu...? *Interpassiu*, l’any 2001.

+i

<http://www.metronom-bcn.org/metronom/current/current2-cat.html>

<http://www.artgates.com/>

EL CAS DEL ROBOT QUE ES DESMUNTA ELL MATEIX

Roc Parés, va realitzar “in situ” i, a temps real, l’acció i posterior enregistrament i visió de l’obra “*Self-disassembling robot*”, una peça que va comptar amb el suport del grup d’experimentació en comunicació interactiva de l’Institut Universitari de l’Audiovisual dins l’UPF.

L’accés per a poder contemplar aquesta acció es va restringir amb un grup reduït d’assistents doncs, la Sala Africa de Metrònom te un afora limitat, així que per motius d’arribada de qui en aquí us fa la ressenya, no vaig poder gaudir de l’acció real, després d’un breu parentesis (amics & cava & Ruiz de Infante) per poder montar, renderitzar i projectar la l’obra, per fi vam poder visionar el treball realitzat. Es una obra dins la qual Roc Parés experimenta un cop més amb l’animació per ordinador tot explorant –una característica comuna als seus treballs- “el potencial de la narració visual generada digitalment”.

“*Self-disassembling robot*”, narra doncs, de forma audiovisual i escultòrica l’autodeconstrucció d’un Robot”. “L’autodesmuntatge amb una acció en la que es posen en joc totes les aptituds i qualitats del Robot; la precisió, la velocitat, la fiabilitat, l’equilibri, la coordinació i la destresa en funció d’una al·legoria de la fi del treball.”

“La poètica d’aquesta videoinstal·lació es basa en l’acurat desenvolupament audiovisual i escultòric d’una acció molt complexa que paradoxalment pot ser expressada verbalment de forma molt concisa: “un Robot que es desmunta ell mateix”.

Roc Parés com amb altres ocasions, juxtaposa amb els seus treballs esdevenir tecnològic i sentit comu tradicional, amb una mena de barreja que dona com a resultat una obra de característiques aseptiques, distanciades pero ahora properes i conegudes per la seva propia identitat comuna i col·lectiva.

No sé si algun soci recorda encara, la gran pantalla de 3 x 3 m. que vam instal·lar al principi de la Sala Forntuny per poder veure a traves -i per primer cop- d’un videoprojector nou de trinca del que es va dotar el Centre per poder veure l’obra que Roc Parés va instal·lar i..., els problemes que va comportar aquella instal·lació...

+i

<http://www.metronom-bcn.org/metronom/current/current1-cat.html>

<http://www.iua.upf.es/~rparés/vboxel/installation.htm>

<http://www.fundacion.telefonica.com/at/vida/paginas/v3/epares.html>